

maaske fra From selv. Hun havde vist sig paafaldende ivrig for at tale om ham, og det var gaaet op for Jytte, at der maatte bestaa et Forhold mellem de to, og at Fru Merck var kommen her, fordi hun var bleven mistænksom og vilde spionere.

„Det var iøvrigt pudsigt, at hun skulde nævne Froms store Aftenselskab,“ sagde Fætteren. „Jeg kommer nemlig lige fra ham, og han sagde selv akkurat det samme om det. Han troede ikke, det blev morsomt. Han havde allermost Lyst til at aflyse det. Men der er allerede engageret et Zigøjnerorkester, og Maden og Betjeningen er ogsaa bestilt. Jeg tror endda, at han har gjort særlig store Anstrengelser denne Gang.“

„Hvorfor mener han da, at det ikke skal blive vellykket?“ spurgte Jytte, der havde sat sig hen ved Vinduet og saae ud paa Gaden, som om hun kun var halvvejs nærværende.

„Fordi han ser alting gennem sværtet Glas i disse Dage. Han er i et skrækkeligt Humør. Kan du ikke gætte Grunden?“

Jytte drejede Hovedet om.

„Jeg?“

„Maaske burde jeg ikke sige det; men jeg tror, han har haft et lille bitte Haab om at kunne faa Lov til at invitere dig med til Festen. Det er vist netop af den Grund, han har gjort sig særlige Anstrengelser med den. Han har ikke direkte spurgt mig, men kun forhørt sig om min Mening. Men efter det, du fortalte mig forleden, har jeg jo ikke været i Tvivl om, hvordan du vilde stille dig, og det sagde jeg ham ogsaa. Jeg kunde mærke, at han blev meget modfalden. I flere Minutter sagde han ikke et Ord. Og . . . ja, siden jeg nu har sagt saa meget, Jytte, saa kan jeg lige saa godt fortælle hele Sandheden. Han er rasende — aldeles vanvittig forelsket i dig.“

„Aa — Vrøvl!“ sagde Jytte og vendte sig mod Vinduet med blussende Ansigt.

„Jeg veed det bedre, lille Kusine! For han har selv betroet mig det. Han maa i det hele bestandig tale om dig.“

„Aa — maa jeg være fri!“ sagde Jytte og rejste sig.

Hun hørte i det samme sin Mor komme hjem, og af Frygt for at træffe hende netop nu gik hun ind til sig selv.